

* * *

ЕЛИЗАБЕТ БЕШЕ ВЪВЕДЕНА в същата тази зала точно осем минути преди това. Старец, за когото тя предположи, че е Джонатан Херцфелд, я беше уведолил, че очакват още един човек, след което беше млъкнал. Домакинът ѝ носеше тиранти и тя не можа да не го оприличи на поостаряла версия на Джейк/ Джак/ Джок. Когато се появи вторият гост, тя усети нещо доста сходно на изненада. Вярно, че нямаше никаква представа какво да очаква, но със сигурност не беше очаквала това – мъж с момчешки вид, потящ се обилно през тениската си, с мръсни дънки, съдрани на едното коляно. На колко беше този човек, на дванайсет ли? Кой разумен човек би дошъл с дънки на делова среща, на всичкото отгоре при адвокат? Добре де, външността му я биваше, но какво от това? Всички в Лос Анджелис бяха такива.

* * *

РИЧАРД СЕДНА НА СТОЛА точно срещу жената, която приличаше на излязла от „Работещо момиче“ с високите си токчета и изваян по тялото делови костюм. Очевидно също беше адвокат. Дали тя не беше авторката на сценария? Надали.

Но със сигурност имаше най-хубавите гърди, които той някога беше виждал.

* * *

– Безсъмнено и двамата се питате защо сте тук – започна старецът.

Ричард Баумбах и Елизабет Сантяго се спогледаха през обширната равнина на конферентната маса, която ги разделяше.

– Към този момент най-вероятно вече сте разбрали, че аз съм адвокат по разпореждане с имущества.

„Какво? – ококори се Ричард, докато жената срещу него кимаше със сериозна физиономия. – Искате да каже завещания и други подобни, така ли?“ Сърцето му се разтуптя. Някой беше умрял и му беше оставил планина от пари! Знаеше си! Беше спасен!

– Никой не е умрял – контрира мислите му адвокатът. – Представявам клиентите си, когато починат, но ги представявам и докато са живи особено когато пожелаят да се разпоредят с някакво имущество. И сега един от тези мои клиенти ви предлага по петстотин хиляди долара на човек, ако се съгласите да прекарвате известно време заедно. Което е най-малко веднъж седмично по два часа непрекъснато, в продължение на цяла календарна година!

Веждите на Ричард се свиха изумено в твърде драматична клиновидна форма, което му придаде почти комичен вид, като във водевил, но по лицето на Елизабет не помръдна и мускулче. Именно тази нейна застинала маска, напомняща по-скоро ужас, накара възрастният адвокат да замълчи за момент – пауза, в която деловите му обноси изведнъж се сринаха. Потърси спасение в бележките си, намествайки смутено върху носа си очилата си за четене без рамки. Макар да нямаше дори шейсет и пет, в този момент изглеждаше много по-стар, почти немощен, опитващ се да намери мястото си в създалата се ситуация.

– Държа да знаете, че клиентът ми държи да остане анонимен. Затова не мога да ви кажа абсолютно нищо за тази личност.

Очите му се вдигнаха извинително нагоре, след което отново се сведоха към бележките.

– Така... Да се запознаем с... няколко детайла. По време на срещите ви не трябва да присъства трета страна, освен ако не е станало случайно – сервитьори в ресторантите и така нататък. Освен това сте длъжни да общувате активно по всички правила на вербалната комуникация. Това означава, че няма да бъде достатъчно просто да *стоите* заедно в продължение на изискваните два часа, а трябва да *говорите*! Обърнете внимание обаче, че разговорите са единственото ви задължение, а темата няма никакво значение.

При тези думи той свали очилата си и започна да ги търка в копринената си вратовръзка с видимо облекчение.

Първи се обади Ричард. Или по-точно се изсмя – еднократно, сащисано изсмиване.

– По половин *милион* долара? За всеки от нас? – рече.

Адвокатът кимна.

– Правите си майтап с нас, нали? – извика Ричард и театрално завъртя глава, оглеждайки помещението, сякаш търсеше скрита камера, но дори в този момент, секунди след като беше чул предложението, една част от него вече се питаше дали не би могъл да поиска някакъв аванс.

Адвокатът остави очилата си върху конферентната маса и поклати глава. Не, не си правеше майтап с тях.

– Ама... защо? – продължи младият мъж срещу него. – Така де, ние не се познаваме... – Завъртя рязко глава по посока на жената. – Нали?

Тя кимна. Това беше първото ѝ помръдване, откакто възростният адвокат беше заговорил.

– Тогава защо точно ние? Каква е причината за това изискване?

Адвокатът разпери ръце и отвърна:

– Опасявам се, че не мога да ви предложа никакви основателни причини за това предложение, само самото предложение. Такива са изричните инструкции на моя клиент!

Елизабет имаше чувството, че наблюдава цялата сцена от вътрешността на стъклена бутилка или някакъв аквариум, или въобще какъвто и да е прозрачен съд. Беше ѝ трудно да следва логиката на разговора, който се водеше пред нея, но пък виждаше прекрасно участниците в него, проследявайки всеки жест на ръцете им и всяко движение на главите им със съсредоточеност, от която сякаш зависеше животът ѝ. Това предложение беше, разбира се, някакъв капан или шега, или нещо също толкова жестоко. И тя не желаше да има нищо общо с него. Ако беше научила нещо в краткия си живот, то беше, че няма такова нещо като безплатен обяд.

– Приготвил съм два екземпляра от официалното споразумение, което съдържа допълнителни детайли освен онези, които вече ви съобщих, заедно със стандартните приложения за подобни случаи – представляващи лица и гаранции, клауза за поверителност, график за изплащане на сумите и така нататък.

С едно синхронно движение на ръцете си той бутна по един

комплект прихванати с кламер документи в двата противоположни края на масата пред себе си, сякаш бяха хоккейни шайби. Ричард хвана ловко своя екземпляр и започна да го разлиства, без изобщо да си направи труда да го прочете. Независимо как щеше да завърши всичко това, той нямаше търпение да разкаже за станалото на Майк. Която със сигурност щеше да се побърка!

Елизабет обаче остави своя екземпляр да се плъзне по масата и да падне на пода. Вторачи се в него, а после погледна многозначително към възрастния адвокат, сякаш казваше: „Ето какво мисля за вашето предложение!“.

– Как сме били избрани за всичко това? – запита накрая, впивайки в него тъмните си очи.

Ричард вдигна глава и кимна. Да, той също искаше да знае отговора на този въпрос.

– Опасявам се, че нямам право да ви казвам и това – отговори адвокатът. – Но бъдете сигурни, че никой не е нарушавал правото ви на личен живот. И с чиста съвест мога да ви дам думата си, че никой няма да го наруши и отгук нататък!

– Но ние изобщо не ви познаваме! – възкликна Елизабет и възмущението ѝ придаде на гласа ѝ оживление, с каквото обикновено тя не можеше да се похвали. – Освен това нямаме никаква представа кой ни отправя това предложение! Нали не очаквате да се вържем току-така? Без поне някаква основна информация?

Адвокатът само се вторачи в нея.

– Ако бяхте на наше място, вие бихте ли приели подобно предложение? – поиска да знае тя.

– Наясно съм, че това е твърде... ъхъмм... *необичайно* предложение, при това отправено така внезапно – изрече накрая домакинът им. – Но прецених, че това е най-добрият начин, по който мога да ви запозная с него.

Настъпи продължителна пауза, по време на която Елизабет заяви чрез съвършеното красноречие на мълчанието, че понякога най-доброто не е достатъчно. Накрая се изправи и отсече:

– Трябва да се връщам на работа. Беше ми приятно да се запозная и с двама ви.

И да беше се изплюла в лицата им, надали щеше да предаде по-ясно чувствата си от бездушието, с което изрече тези две изречения.

– Разполагате с време до края на седмицата да обмислите предложението! – подвикна с леко отчаяние адвокатът, а Елизабет му засвидетелства уважението поне да спре, за да го изслуша. – Предлагам ви да си размените координатите и след ден-два да се срещнете, за да го обсъдите. Може би на кафе? А с мен разбира се, знаете как да се свържете.

Ричард скочи на крака. Не можеше да си позволи да я изпусне, без да си гарантира някакъв начин, по който би могъл да се свърже с нея. Извади бързо една своя визитка от портфейла си и я набута в ръцете ѝ.

– Ето, за всеки случай! – рече задъхано. – Номерът на мобилния ми телефон и имейлът ми.

– Но аз не си нося визитките – промърмори тя, приемайки неговата, макар и неохотно.

– Няма проблеми. Какъв е имейлът ви? – запита той и пръстите му застинаха в готовност над смартфона му.

Тя изрецитира някакъв адрес към джимейл, за който той можеше само да се надява, че не си е измислила, за да го отклони. А после, след кратка, неловка пауза, Елизабет се приведе, за да вдигне все пак своя екземпляр от договора от пода и за момент Ричард имаше възможността да се наслади за първи път, при това от птичи поглед, на забележителните ѝ гърди. Но в следващия момент нея вече я нямаше. Той нави на руло своя екземпляр от договора, тупна го леко в крака си и отправи ироничен поздрав с него по посока на адвоката. Докато успее да стигне до асансьора, от нея вече нямаше и следа. Той реши да слезе по стълбите, защото така и така нямаше търпение да звънне на Майк.

* * *

ЗАДАЧАТА БЕШЕ ИЗПЪЛНЕНА, но Джонатан Херцфелд не изпитваше никакво чувство на облекчение от този факт. Изправи се на крака, запъти се към прозореца на конферентната

зала и се загледа надолу към улицата. Под него се разстилаше Сенчъри Сити Мол, перлата в короната на този квартал – гигантски лабиринт, изпъстрен с шикозни и скъпи магазини като „Армани“, „Коуч“ и „Луи Вюитон“. Хранителният център на мола беше толкова изискан, колкото би могъл да бъде всеки такъв, без да се превърне в нещо по-добро, но Джонатан винаги го беше оприличавал на парчето сиренце, скрито в центъра за най-големите късметлии сред плъховете – онези, които успеяха да го открият. Обикновено изпитваше съжаление към стадата, които се шураха насам-натам под него. Не обичаше да ходи по магазините и беше един от малцината адвокати, които харесваха работата си. Изпитваше старомодна гордост да прекарва часове наред в климатизирания си офис, високо над ордите долу, и правеше това вече цели четиресет години. Обаче днес за първи път той завидя на паразитите из мола за простичките удоволствия, с които се изчерпваше животът им. Потри иглата на вратовръзката си между палеца на дясната си ръка и средния си пръст – неспокоен тик, останал му още от ученическите години. Точно днес Джонатан Херцфелд би предпочел да е навсякъде другаде, само не и тук.

Най-лошото в дадения случай бе, че самият той беше почти в същото неведение относно важните подробности, в каквото остави и младите мъж и жена, които току-що бяха напуснали офиса му. Нямаше никаква представа относно причините, поради които клиентът му беше настоял на това предложение. Нямаше никаква представа относно начина и критериите, по които бяха избрани тези двама напълно непознати, които нямаха никаква роднинска връзка помежду си. Просто му бяха връчени две имена, уверение, че връзка между тях всъщност съществува, а накрая и набор от инструкции. А той беше изпълнил педантично своите задължения, както беше правил винаги.

Елизабет Сантяго поне се беше оказала приятна изненада. Съдържаните ѝ обноски и деловият ѝ външен вид бяха допаднали много на Джонатан. Беше имал възможността да се наслади на тъмните ѝ, бдителни очи и приятната ѝ фигура, без да се почув-

ства омърсен – така, както се чувстваше, когато се заглеждаше в жени с доста... по-натрапчиви прелести. (Един от многото недостатъци на остаряването беше лекотата, с която той можеше да бъде накаран да се почувства като мръсен, похотлив старец.) Имаше усещането, че нейната ненатрапчива хубост често минава предимно незабелязана и преди четиресет години това би било достатъчно, за да я открие сред тълпата, да стори всичко по силите си, за да накара тези нейни сериозни черти да се отпуснат в усмивка. (И това наистина беше достатъчно, само че жената, разбира се, беше друга.)

Не толкова приятно обаче беше впечатлението, което беше оставил у него Ричард Баумбах. Джонатан си даваше сметка, че терминът е доста старомоден, но въпреки безгрижното облекло на господин Баумбах той му се беше сторил по-скоро като „плейбой“, като мъж, който би се чувствал в свои води по-скоро на нощно събиране, обкръжен от обожавачи го тълпи, съставени предимно от представителки на нежния пол. Подобни мъже надали бяха подобри или по-лоши от останалите, но що се отнасяше лично до Джонатан, те не събуждаха особено интереса му. Не може да не се запита дали и госпожица Сантяго не е на същото мнение.

Ала онова, което най-много го интересуваше в този момент, беше какво ли ще каже по този въпрос съпругата му Ривка. Джонатан обикновено не ѝ доверяваше своите професионални дела – Ривка си имаше много по-интересни неща, за които да мисли, както изтъкваше самата тя – но от време на време нарушаваше правилата за поверителност, когато чувстваше, че това е важно за неговия вътрешен покой. И тази вечер той ѝ разказа всичко, докато миеха чиниите. (Притежаваха модерна съдомиялна машина, но за изумление на вече порасналите си деца предпочитаха да мият чиниите на ръка, при това заедно – традиция, датираща от първите години на брака им.) Ривка моментално изкудкудяка нещо относно глупостта на това предложение и с почти садистично самодоволство предказа, че то по-скоро ще навреди, отколкото ще помогне на предполагаемите бенефициенти, ако проявят идиотизма да го приемат. Дълбоко в себе си Джонатан беше

напълно съгласен с нея, но верен на професията си, в този случай реши да играе адвокат на дявола – ей така, заради спора.

– Сигурен съм, че предложението е напълно невинно – рече. – Не виждам как би могло да им навреди.

Ривка тръсна нетърпеливо глава и изпод ръцете ѝ се разлетя облак сапунени мехурчета.

– При толкова много пари не може да има нищо невинно, Джонатан! По-добре бъди нащрек!

Насочи към него изкривения си от артрит пръст. Той го сграбчи и целуна блестящия му връх.

– Малката ми циничка! – промърмори и я накара да се изчерви като тийнейджърка, въпреки че и тя вече гонеше шейсет и пет години като него. С течение на годините тази фраза се беше превърнала за тях в нещо като гальовно обръщение. – Бъди спокойна! Нищо лошо няма да се случи, освен може би поредните главоболия за мен!

– Как се преуморяваш само! – промърмори тя.

Джонатан се беше отказал да ѝ напомня, че отдавна вече не е ентузиазизиран млад съдружник, а работи за себе си и сам си е шеф, което му предоставя лукса да избира колко усилия да влага за всеки нов случай. Ривка започна да търка яростно поредния съд, а той за момент спря с подсушаването на чиниите, за да я загледа с възторг.

– Не, прекалено много пари са това! – продължи тя. – Помни какво ти казвам! Тези двамата по-добре да забравят това предложение, ако си знаят интереса! Каквото и да свързва тези младежи, то трябва да е някакъв *номер* и се надявам да го усетят още отсега! Това е пъхане на носа в чуждия живот, а от подобно вмешателство никога не е излизало нищо добро, както знаеш!

И Джонатан за пореден път си припомни една от най-големите трагедии в своя живот – че никога не беше в състояние да обори съпругата си, независимо от аргументите, които извикваше на помощ. Затова сега, вместо да се опитва да води безполезен спор, той предпочете да спуска малкото сапунено мехурче, кацнало върху сбръчканата ѝ буза, след което я целуна.

- Хайде, продължавай да бършеш! – скастри го игриво тя.
- Нали преди малко каза, че се преуморявам? – подвикна ѝ в същия дух той.
- Връщам си думите назад!
- „Е, и малката победа беше победа“, реши мъдро Джонатан.